

Maden - İş'den HABERLER

TÜRKİYE Maden, Madeni Eşya ve
Makina Sanayii İşçileri Sendikası

NEWS REPORT

Metal, Metal Goods, And Machine
Industry Workers' Union OF TURKEY

Cağaloğlu Nuruosmaniye Cad. Alibaba-Türbe Sok. No. 18 Kat 3
İSTANBUL (TURKEY)

963/12

KAVEL OLAYININ İÇYÜZÜ.

İstanbul'da İstinye'de kurulu Kavel Kablo Fabrikasında çalışan işçilerin başına gelenler, yarın herhangi bir fabrikanın işçilerinin de başına gelebilir. Fakat bugün ilk defa olarak işverenlerin sistemli şekilde uyguladıkları bu işten çıkarma ve fabrikayı kapatma olayı karşısında işçiler, işçiden yana olanlar ve hak arama mevkiinde bulunanlar, en ufak bir zaaf eseri gösterirse yarın bir çok haksızlıklarıyla karşılaşmış ve mağlup olmayı şimdiden kabul etmiş olurlar. Zira işverenler müşterek bir cephe kurarak Anayasanın işçilere ve Sendikalara tanıdığı hakları ve hürriyetleri Kavel işçilerinin şahıslarında yok etmek istemektedirler. Onun için Kavel işçilerinin başına gelenleri, işverenlerin hazırladıkları plânı bilerek ve Anayasada yer alan haklara karşı girişilen saldırıların nedenlerini değerlendirerek anlatmak gerektir.

KAVEL OLAYININ BAŞLANGICI.

Kavel Kablo Fabrikasının işverenvekili, 5 yıldanberi kıdem esası üzerine verilmekte olan yıl sonu ikramiyesini bu defa şartları değiştirerek eksik ödeyeceğini bildirmiştir. Bu olay işçilerin moralini bozmuş, işçiler 31 Aralık 1962 günü bu kararı işyeri içinde protesto etmişlerdir. İşverenvekili bu protesto olayı üzerine işçiler arasındaki birliği bozmak için plân kurmaya başlamıştır.

Sendika Temsilcilerinden Ali Yıldırım ve onu takiben de Metin Ant ile İsmet Er, işçilerin istekleri üzerine ikramiyenin tam olarak ödenmesini işverenvekiline bildirmeye gittikleri vakit beklenmedik bir çıkışla karşılaşmışlardır. İşverenvekili "Sendika Temsilcisi" diye bir şey tanımadığını bildirmiş ve sıra ile Ali Yıldırım, sonra da Metin Ant ve İsmet Er'i işten çıkarmıştır.

BASKI HAREKETLERİ.

İşçilerin, çıkarılan Sendika Temsilcileri lehinde konuşmaları işverenvekili İbrahim Üzümcü'nün dikkatinden kaçmamış, bu defa el altından işçileri Sendikadan istifaya zorlamaya başlamıştır. İşçiler Sendikanın Şişli Şubesi Başkanı ve işyeri işçi baştemsilcisi İlyas Kabil'in uyarılarına üzerine işverenvekilinin Sendikadan istifa etme zorlamalarına karşı koyabilmıştır. İşverenvekili bu defa da İlyas Kabil'i işten çıkarmak suretiyle emeline nail olmaya teşebbüs etmiştir. İlyas Kabil işten çıkarılmış ve bu suretle işçilerin gözü yıldırılmıştır. Durumu kavramayan bazı işçiler işverenin tazyiki ile işyeri kâğıdlarına, işverenin daktilosu ile hazırlanmış Sendikadan istifa mektuplarını imzalamışlardır.

HAKARETLER, KÜFÜRLER.

İşçiler yıllık ikramiyelerinin eksik verilmesinin üzüntüsü içinde işlerinde çalışırken İbrahim Üzümcü 31.Aralık.1962 den itibaren başladığı hakaretlerine gittikçe artan bir tonla devam etmiş ve İlyas Kabil'in çıkarılmasından da cesaret alan işverenvekili hakaretlerini gece gündüz her vesile ile tekrarlamıştır. İşçiler arasında işçi olmayanları sokturarak işçileri tahrike yeltenmiş, işçiler şuurlu hareketleriyle işverenin kurduğu tuzaga düşmemiş ve işçi olmayanın tahrikleri ile işyerinde meydan kavgası çıkarmamıştır. Bu olayda arkadaşlarına örnek olan işçilerden 10 kişilik bir grup, bu şuurlu hareketlerinin sonucu olarak işten çıkarılmışlardır.

DAYANIŞMA BAŞLIYOR.

Kavel Kablo Fabrikası Umum Müdürü ve işverenvekili İbrahim Üzümcü'nün hareketleri işçilerde dayanışma ihtiyacını kuvvetlendirmiştir. İşçiler görmüşlerdir ki :

1 - Müktesep hakları olan ikramiyeler eksik ödenerek iş akdi tek taraflı olarak bozulmuştur. 3008 sayılı İş Kanunu ihlâl edilmiştir.

2 - Sendika Temsilcileri işten çıkarılmış ve 7286 sayılı kanun çiğnenmiştir. Adı geçen kanun Sendika faaliyetlerine katılanların haklarını korumaktadır.

3 - İşçiler, yine kanunlara aykırı olarak üye oldukları Sendikadan çekilmeye zorlanmışlardır.

4 - İşçi Temsilcisi İş Kanunu ve ona dayanılarak çıkarılan nizamname hükümleri çiğnenerek Hakem Kurulundan karar alınmadan işten atılmıştır.

Bunları bilen işçiler, haklarını korumak için dayanışmaya başlamış ve işbaşında iş yapmayarak işverenin bu haksızlıklarını protesto etmiştir. Fakat işverenvekili 28.Ocak.1963 de başlayan protesto hareketlerine işçilerin devam ettiğini görünce yeni tertiplere başvurmuştur. İşçiler bu tertiplere rağmen dayanışmadan ayrılmamış, Sendikali olma haklarını kullanarak arkadaşlarının işlerine iadesini istemiş ve kendileri için çalışan arkadaşlarının işsizliğe mahkûm edilmesine razı olmamışlardır. Bunun için de dayanmışlar, işten toplu olarak atılmışlardır.

İŞVERENLERİN TUTUMU.

İşverenler Kavelde başlayan dayanışmayı fırsat bilmiş ve bu işyerindeki işçi-işveren anlaşmazlığından bol bol yararlanmak sevdiğine kapılmışlardır. Bunun sonucu olarak da Kavel olayı fabrika sınırlarını aşmıştır. İşverenler bir cephe kurarak Kavel olayını bütün Türkiye işçi-işveren münasebetlerinin yeni baştan ele alınması ve Mecliste görüşülecek işçi hakları ile ilgili tasarıların yönünü tamamen işçilere karşı hale getirme vesilesi yapmaya muvaffak olmuşlardır. Bu olayın basit bir işyeri anlaşmazlığı olmaktan çıkarılmasının siyasî ve sosyal cephelerini araştırmak yararlı olacaktır.

27 Mayıs'tan bu yana işçi-işveren münasebetleri bakımından olayların genel görünüşü şudur :

27 Mayıs'tan sonra toplumun sosyal adalet istekleri kendini kuvvetle hissettirmiştir. Kolaylıkla toprak reformundan, vergi adaleti gereğinden, hekimliğin sosyalleştirilmesinden, grev hakkının Anayasa teminatı altına alınmasından, toplu sözleşme ve Sendika hürriyeti olmadan işçi-işveren düzeninin sosyal adalete uygun bir düzene kavuşamayacağından söz edilmeye başlanmıştır. Plânlı kalkınma ve sosyal adalet işçilerin en başta ele aldıkları konular olmuştur. 27 Mayıs sonunda ortaya çıkan fikirler ve belirtilen istekler tekelci sermaye çevrelerini ürkütme başlamıştır. 27 Mayıs, sadece fikirleri getirmiş ve ileri bir Anayasa hazırlanarak yıllardanberi ihmal edilen işçi temel hakları ve hürriyetleri Anayasada yer almıştır. Ancak politik oluşlar Anayasa ilkelerini gerçekleştirilmeden bırakmış, gerici çevreler de Anayasa ilkelerine karşı el altından ve açıkça hücumlara başlamışlardır. Kalkınma plânına ve plân fikrine olduğu kadar sosyal adalet kavramına ve toprak reformuna, vergilendirmede sosyal adalet akımlarına karşı saldırılar birbirini kovalamıştır. O kadar ki devletçilik fikrine bile karşı çıkarılarken devlet işletmelerini özel sektör yararına işleyen birer mekanizma haline getirmeyi de ihmal etmemektedirler.

ÇALIŞMA MECLİSİ OLAYI.

3. Çalışma Meclisinde devletçiliğe karşı hazırlanan rapora işçi Sendikaları Temsilcilerinin karşı koyuşu, Sendikacıları itham edici ve tahkir edici işveren saldırılarına yol açmıştır. Fakat işçi Sendikaları temsilcilerinin direnişi ve haklı mücadeleleri hem özel sektör içinde alabildiğine şişmeye hevesli bir kısım işverenlerin sözlerini geri almalarına, hem de özel sektörün genişlemesine, devletçiliğin ortadan kaldırılmasına yarayacak rapor bölümünün çıkarılmasına inkân vermiştir. Eğer Sendikacılar 3. Çalışma Meclisinde bu direnme imtihanında başarı sağlamasaydı o Mecliste Grev ve Toplu Sözleşme tasarısının temelleri atılamazdı.

Daha o zaman İşverenlerin sözcüsü olarak ortaya çıkanlar Çalışma Bakanı Bülent Ecevit'i Sosyal Adaleti savunduğu için ağır şekilde tenkit etmişlerdi. Bakanın belirttiği fikirlere karşı derlenip toparlanmış ve Batıda işçilere bir asırda tanınan hakların Türk işçilerine hemen tanınveremeyeceğini açıkça söylemekten çekinmemişlerdir. Oysa Çalışma Bakanı da, Sendikacılar da Anayasada yer alan ilkeleri savunmuş ve Anayasada ifadesini bulan sosyal hakların verilmesini istemişlerdi.

3
ÇALIŞMA BAKANI VE SOSYAL ADALET.

Çalışma Bakanı Bülent Ecevit, Türk-İş Temsilciler Meclisinde de, Çalışma Meclisinde de sosyal Adaleti savunmuştu. Bakan şunları belirtiyordu :

" Sosyal Adalet demokratik düzen içinde hızlı kalkınabilmenin vaz geçilmez şartıdır. Sosyal Adalet, Demokraside huzurun, hatta demokrasinin uzun ömürlü olmasının şartıdır. Nihayet, bunların hepsinden de önemli olarak, sosyal adalet, bir toplumda insanca yaşayabilmenin şartıdır. Fakat devlet sosyal adalete ne kadar bağlı kalırsa kalsın grev ve toplu sözleşme hakkı ile geçeceğimiz yeni işçi ve işveren münasebetleri düzeninde, işçinin haklarına sahip çıkabilmesi için, herşeyden önce, Sendikaların kuvvetlendirilmesi lâzımdır. Sendikalar kendi kendilerini kuvvetlendirebilmek için gerekli tedbirleri zamanında almazlarsa, grev kıyıları ne kadar geniş olursa olsun gene de sizler bu toplu sözleşme ve grev haklarından, bu haklarla girilecek olan düzenden gereği gibi faydalanamazsınız. "

Çalışma Bakanı Bülent Ecevit'in işçilere tanınması gereken haklar konusundaki görüşleri de şuydu :

" Türk işçisine sağlanacak haklar, ileri demokratik ülkelerdeki haklardan dar tutulmamalıdır. Dar tutulursa, işçi kendi gayreti ve mücadelesi ile haklarının genişliğini nasıl olsa bir gün o seviyeye çıkaracaktır. Bundan şüphe etmek, Türkiye'nin ileri batı ülkelerine ayak uyduracağından şüphe etmektir. Bir defa demokratik düzene geçildikten ve demokratik uluslar topluluğunun bir üyesi haline geldikten sonra bu gelişme artık önlenemez demektir.

Nasıl olsa elde edilmesi mukadder bir haklar dizgesini, o haklar uğrunda toplumu yaralayıcı, bölücü mücadelelere lüzum barakmaksızın sağlamak henüz elimizde değildir. Henüz elimizde olan bu fırsatın değerini bilmeliyiz. Türk işçisinin, bu hakları sağduyu ile, basiretle ve menleket menfaatlerini kendi menfaatlerinden üstün tutarak kullanabilecek erginlikte olduğundan şüphe etmemeliyiz.

Sosyal adalet, yeni Anayasamızın, siyasal hak ve hürriyetler kadar bölünmez, parçalanmaz, ihmale gelmez bir unsurdur. "

ÇALIŞMA BAKANININ DÖNÜŞÜ.

Bakanlık Sandalyasına oturduktan sonra işçilere son derece yakın gelen Çalışma Bakanı Bülent Ecevit savunduğu fikirlerle işçilerin kalbini fethetmişti. Fakat Politikacılarda sık sık görülen sözünden dönme, fikrinden cayma ve "zamana göre ağız değiştirme " ne yazık ki bu genç ve kıymetli bakanı da çevirdi. Politikacılara musallat olan hastalıklar, günün şartları ve koalisyonu yaşatma azminin verdiğirdiği önemli tavizler iklimi içinde Çalışma Bakanı da değişti.

" Nasıl olsa elde edilmesi mukadder haklar " değil, mevcut haklarını müdafaa etmekten başka bir iş yapmayan Kavel işçilerini Bakan suçlamaktan geri kalmadı. Sermaye çevrelerinin ve ticaret erbabının menfaatlarını savunma konusunda hükümete yapabildikleri tesir alanına giren Bakan, işçilerin % 100 haklı oldukları davada onları; " tahrik " edilmiş göstermek gafletine düştü. İşçileri tahrik eden, Kavel İşveren Vekili Üzümcünün hiçe sayarak Sendika Temsilcilerini işten atması idi. İşçileri tahrik eden işçi mümessilinin kanunlarla korunan hakkına bakmadan kapı dışarı eden Üzümcünün hareketleri idi. İşçileri tahrik eden, Üzümcünün katmerli suç işleyerek işçileri zorla Sendikadan istifaya mecbur bırakmasıydı.

Kanunî ve hukukî yol yalnız işçilere mahsus bir vecibe değildi. İşverenler de bu kanunî ve hukukî yola başvurmak zorunluğundaydı. Neden işverenvekili Üzümcü Bölge Çalışma Müdürlüğüne başvurarak 10 işçi çıkaracağını ve bunun nedenlerini bildirmemişti? Neden işçi çıkarma ihbar süresine riayt edilerek yapılmamıştı? Neden işçi mümessilinin işten atmak için Bölge Çalışma Müdürlüğüne başvurulmamış ve Bölgeden işçi mümessilinin mümessillik sıfatının kaldırılmasını istenmemişti? Neden işçi mümessilinin işten atılması için İl Hakem Kuruluna başvurulmamıştı? Neden işçilere Sendikala olma hakkı tanınmamıştı? Neden işverenvekili hukukî ve kanunî yola girmemiş, fevri hareket etmiş, çiftlik kahyası gibi kendini yaptığını yaptık, attığını attık bir derebeyi sanmıştı? Kanun yalnız işçiler için mi çıkarılmıştı?

İşçiler yine de kanuna uygun olarak, hem de kanunların mutlaka uyma koleksiyonun Ana kanuna, Anayasaya uyarak haklarını korumaya başlamış, kanunların hincyesindeki arkadaşlarının kanunsuz olarak işten çıkarılmalarını protesto etmiştir.

Çalışma Bakanı Ecevit, Anayasa ilkelerinden taviz verildiği şu günlerde kendisine işveren menfaatları açısından yapılagelen hücumlardan korunmak için haklı bir dafada haksızların yanında yer almakla hayatının en yanlış adımını atmıştır.

Çalışma Bakanı artık "Sosyal Adalet yeni Anayasamızın siyasal hak ve hürriyetler kadar bölünmez, parçalanmaz, ihmale gelmez bir unsuru" olduğunu ne çabuk unuttu muşa benzemektedir?

İşçilerin elde ettikleri çalışma haklarını, bir işverenvekilinin çok hatalı ve çok kötü idaresi yüzünden kaybetmeleri, sokağa atılmaları, açlığa mahkûm bırakılmak istenmeleri hangi kanunla korunmuş bir haktır? Hangi kanun maddesi bir işverenvekilini bir seri haksızlık ve kanunsuzluk yaptıktan sonra işçileri taş parçası gibi hareketsiz ve hissiz bırakmaya mecbur tutmaktadır? Bir sürü kanunsuz işler elbette o kanunsuz işlerin ölçüsti kadar kuvvetli bir korunma duygusunu kamçılar. İşte Kavel işçileri bu kanunsuz icraatın kamçısı ile şahlanmış ve parçalanmaz bir kenetle birbirini korumaya, tutmaya, hakkın kabul edilmesi anına kadar her mihnete katlanmaya başlamıştır. Bütün Sendikacılar da işverenin zoru ile sokağa dökülen bu hareketi desteklemiştir. Destekleyecektir. Politika hayatı da, sosyal hareketler tarihi de sokağa dökülerek davayı kazanmak isteyenlerle bu hareketi küçümseyenlerin hikâyesi ile doludur. Davayı sokağa götürüp halkın vicdanına aksettirmek demokratik düzenin vazgeçilmez bir hakkı ve bir icabıdır. Çalışma Bakanının " kuvvet gösterisi yapmak suretiyle sokakta davayı kazanmak yolunun tutulması" nı kötülemesi, işçi-İşveren münasebetlerindeki dengenin nasıl sağlanacağını bilmezlikten gelmesindedir. Yoksa Bakan, sandalyasına oturduğu günlerin Bakanı olarak kalabilseydi bugün bu kendini yapratan yanlış anlayışı ve yanlış tutumu seçmezdi.

Olaylar Kavel işçilerinin kanun içinde olduğunu açıkça göstermektedir. Bu disiplinli direnişi başıbozuk sokak saldırılarından ayırt etmesini bilmek; her aydan her akli başında olan ve fikir namusu taşıyan vatandaş için mümkündür. Nitekim halk kimin haklı kimin haksız olduğunu bilmekte, görmekte ve öğrenmektedir.

KAVEL'DEKİ DURUM.

İşte, Sendikacılar ve işçiler sosyal adalete candan bağlı oldukları için kanunları ihlâl eden işverenvekiline karşı dayanışma içinde haklarını aramaya koyulmuşlardır. İşverenvekili Üzümcü'nün sebep olduğu hadise, işveren Konfederasyonu ilgililerince derhal yurt ölçüsünde bir mesele haline getirilmiş, grev ve toplu sözleşme tasarısı ile doğrudan doğruya ilgili bir işçi-İşveren olayı yapılmıştır. Üstelik işverenler :

- 1 - Müktesep hakları ihlâl ettikten,
- 2 - Sendika Temsilcilerini işten attıktan,
- 3 - İşçi Mümessilini çıkardıktan,
- 4 - İşçileri Sendikadan istifa ettirdikten,
- 5 - Bütün işçileri işten çıkardıktan

Sonra meseleyi bir "mülkiyet hakkı" ve kamu düzenine karşı girişilmiş bir hareket" biçimine sokmaya yeltenmişlerdir. Üstelik işverenler, hazırladıkları tertiplerle devletin asayiş kuvvetlerini hak arayan, iş bekleyen işçilere karşı harekete geçirmeyi de sağlamışlardır.

Kavel'de durum bu merkezde iken, işverenin bu haksız davranışlarına ve kanunsuz hareketlerine geçici maddî menfaat karşılığı dayanak olmak isteyen ve adına "İşçi" kelimesini de ekleyen bir yayın organı da katılmıştır. O yayın organında yayınlatılan bir yazı, işverenlerin paası ile çoğaltılmış, pahalı kâğıtlara bastırılmış ve zarflarla işçileri aldatma yemi olarak kullanılmıştır. Böylece işverenlerin işçiyi "işçi" kelimesine sığınanların silâhı ile vurma taktiği de ortaya çıkmıştır. İşçilerin bu oyuna gelmeyeceğinden şüphemiz yoktur.

İŞVERENLERİN AMACI :

İşverenler istiyorlar ki kendilerinin sebep oldukları ve plânla yürüttükleri Kavel olayı ile sosyal-Politik hava kendi yararlarına olsun.

İstiyorlar ki Anayasada yer alan sosyal ve ekonomik haklar işlemez hale gelsin.

İstiyorlar ki işçi hareketleri durdurulsun, hak arayan karşısına polis tabancası ve cobu çıkarılsın.

İstiyorlar ki arkadaşlarının haklarını arayanlar işsiz kalsın, öteki işçiler çalışsın ve böylece Sendika Temsilcileri yarın herhangi bir hak aramada öne geçesin.

İstiyorlar ki grev ve toplu sözleşme tasarısı, Komisyondaki şeklinden de sınırlı, ondan da geri bir işlemez kanun haline getirilsin.

İstiyorlar ki toptan işçi çıkarma demek olan Lokavt, kanunlaştırılsın ve hak olarak tanınsın.

İstiyorlar ki mülkiyet hakkı şiarı altında işçileri dışarı atıp aç bırakmak suretiyle hak arama hareketleri bastırılsın.

Ama bilmiyorlar ki, yıllardanberi tek taraflı çalıştırma düzeni altında bir çok haklarının çiğnendiğini gören, işçiler artık işverenlerin sonsuz refahı uğruna ebedi sefalete razı olmayacaklardır. Haklarını Anayasa ilkelerine dayanarak elde edeceklerdir. İşverenin kapısına kilit vurduğu işyerini açmaması, eski işçilerini işe almaması, bu işçileri açlığa mahkûm ederek dişe getirmek istemesi Anayasamızın maddelerine de ruhuna da tamamen aykırıdır.

ANAYASA VE "MÜLKİYET".

Anayasamızın 36. maddesi açıktır.

"Mülkiyet hakkının kullanılması toplum yararına aykırı olamaz.

İkide bir kutsal mülkiyet hakkını ileri süren sermaye çevrelerinin Anayasamızın bu maddesini hatırlamaları gerektir. Herkesin mal mülk sahibi olması en vazgeçilmez hakkıdır. Bu hakkın sınırsız olmadığını bilmezlikten gelmemesidir. Toplum yararına aykırı olarak kullanılacak mülkiyet hakkı, kanuna aykırı bir hak olmaktan öteye geçemez. Kavel'de işverenin fabrikasını kapatması, kamu zararına bir davranıştır. İşçileri açlığa mahkûm etme isteğinin belirgin örneğidir. Sermayesine güvenerek işçileri açıktaki ve aç bırakmak istemesi ile elde etmek amacını güttüğü şey bizim haklarımız ve hürriyetlerimizdir.

Mülkiyet hakkı ileri sürülerek bir sürü olaydan sonra fabrikasını kapatmak suretiyle işveren ve o işverenin meselesini Türkiye işçi-işveren meseleleri haline getiren çevreler şunları istiyorlar:

- a - İşçiler Sendikalara yazılmasın,
- b - İşçiler Sendikaların temsilcilik görevlerine seçilmesin,
- c - İşçi mümessilleri hak aramasın,
- d - İşçiler birbirini tutmasın, korumasın,
- e - İşçiler grev haklarını kullanmasın.

Oysa kanunlar ve en başta Anayasa İşverenlerin kurban etmemizi istedikleri bu haklarımızı ve hürriyetlerimizi tanımakta ve korumaktadır.

Anayasamızın 42 inci maddesine göre "Devletin çalışanların insanca yaşaması ve çalışma hayatının kararlılık içinde gelişmesi için sosyal, iktisadi, ve mali tedbirlerle çalışanları korumak ve çalışmayı desteklemek, işsizliği önleyici tedbirler almakla " görevli olduğu da unutulmamalıdır. Madem ki Türkiye Cumhuriyeti sosyal bir hukuk devletidir. O Halde :

Kanunlara açıkça cephe alan Kavel işvereni işlediği suçlar yüzünden cezalandırılmalıdır.

Açlığa bırakılan işçiler, daha önce işten çıkarılan işçi Sendikası Temsilcileri ve işçi mümessilleriyle birlikte işe alınmalıdır.

İşveren "mülkiyet hakkı" diye işyerini kapalı bulundurmaya devam etmek istiyorsa devlet, işyerini kamulaştırmalıdır.

BU HAKKI KAYBEDERSEK

İç İşleri Bakanının aracılığı üzerine anlaşmaya varıldığı halde bu anlaşmayı kendi genel çıkarlarını düzenleyen özel plânları çerçevesi içinde kalarak anlaşmadan dönenlere yarın için hak çığneme fırsatı vermemeliyiz. Bu olayda açlığa terkedilen işçilerle birlikte temel işçi haklarına indirilmek istenen darbeyi önleyemezsek yarın Anayasada yer alan temel hak ve hürriyetlerimizi koruyamaz ve elde edemeyiz. Onun için :

Bütün Sendikalar Kavel Fabrikası mağdurları olan yiğit arkadaşlarımızı desteklemelidir.

Bütün Sendikalar kasalarından para ayırmalı ve Kavel işçileriyle birlikte korunmakta olan işçi hak ve hürriyetlerinin çığnemenmesi için Türk-İş'e destek olmalıdır.

Bütün işçiler kendi dar imkânlarına rağmen birer pazar gündeliklerini Kavel işçilerine göndermelidir.

İşçi haklarından yana olanlar gönüllerinden ne koparsa, az demeden, geç demeden yardıma koşmalıdır.

Kavel olayını yaratanların amaç bildiği hürriyetlerimizi yok etme çabalarına karşı olanların gösterecekleri dayanışma ve destekleme Anayasada yer alan sosyal ve ekonomik hakların gerçekleşmesine hizmet edecektir.

Kavel işçileri hak, Adalet ve Anayasayı müdafaaya ölünceye kadar and içmişlerdir. Biz bu and içmiş kahramanları zafere götürmekle kendi hak ve hürriyetlerimizi savunmuş olacağız.

Yardımlaşmak ve dayanışma halinde bir tek hak cephesi kurmak Türkiye'nin refaha erişmesinin yolunu açacaktır.

x x x

TÜRKİYE SOSYAL FAHİR RASTIRMA YAKET